

Pagina 7 – Matei Rădulescu, *Mala Nevina*, desen în peniță
cu tuș pe hârtie, 2024

Credit foto copertă: © Suphanny – stock.adobe.com

© 2025 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IONIȚĂ, MUGUR

Odiseea adriatică: roman de aventuri marine / Mugur Ioniță. - Iași:
Lebăda Neagră, 2025

ISBN 978-630-330-111-2

821.135.1

MUGUR IONIȚĂ

**ODISEEA
ADRIATICĂ**

ROMAN DE AVENTURI MARINE

Lebăda Neagră
Iași, 2025

Cuprins

Prolog	9
Capitolul 1 – Capul Roca	11
Capitolul 2 – Duminică	14
Capitolul 3 – Luni	58
Capitolul 4 – Marți	90
Capitolul 5 – Miercuri	128
Capitolul 6 – Joi	145
Capitolul 7 – Vineri	166
Capitolul 8 – De Crăciun, după un an	173
Capitolul 9 – Tunisia	178
Epilog	181
Mulțumiri	183

Au mai fost un pod, o fată frumoasă, un politician corupt, o insulă vulcanică și mafia albaneză, despre care, de asemena, nu v-am spus nimic. După acea experiență am jurat că nu voi mai pune vreodată piciorul pe o barcă. Am ținut totul sub tăcere, pe de o parte din jenă, pe de altă parte din motiv de... „anchetă în desfășurare”.

Ce se întâmplă pe barcă rămâne pe barcă, spune o lege nescrisă a mării, însă acum, când apele s-au mai liniștit, sunt gata s-o nesocotesc și să vă împărtășesc totul.

CAPITOLUL 1

Capul Roca

De fapt, povestea a început pe bicicletă. Mai aveam două sute de metri până în vârf. Panta nu era foarte abruptă, dar picioarele îmi deveniseră ca de lemn, nu le mai simțeam. Ultimii cincizeci de kilometri i-am făcut cu un vânt moderat și umed din față. Mă opinteam în pedale cu sârg, bicicleta părea de plumb. *Hai, încă un pic*, mi-am spus. Frate-miu rămăsese mult în urmă, îl vedeam cu coada ochiului când întorceam capul. *Hai, încă trei pedale, nu înseamnă nimic față de cei trei mii de kilometri pe care i-am făcut până aici.*

Și atunci, nesfârșit, atât de întins, atât de albastru, l-am văzut: oceanul. Coapsele rigide, nenatural de umflate, ca și cum nu ar fi aparținut restului corpului, nu mă mai ascultau. Asudat și ars de soare, am descălecat cu greu și l-am așteptat pe Virgil. A ajuns lângă mine cu ultimul strop de energie. Era dărâmat. Simpla vedere a mării ne-a răcorit. Am zăbovit câteva minute cu ochii pironiți în nemărginirea oceanului fără să ne spunem nimic, răsuflând greoi.

Drumul către far l-am făcut unul lângă altul, împingând bicicletele pe acordurile fado ce se auzeau în aerul pur. Nu ne venea să credem că încheiasem călătoria. Două luni

de zile pe bicicletă, pe drumurile Europei, din Timișoara până la Capul Roca, în Portugalia. Atâtea țări, atâtea râuri, munți, trecători, nopți dormite în cort pe câmp și nenumărate ploii, zile cu vânt din față sau cu soare arzător.

„Acesta este locul unde se termină pământul și începe marea” sunt cuvintele poetului portughez Luís de Camões, sculptate în placa de granit sub crucea de la marginea oceanului. Mai jos, cu litere mari: „PONTA MAIS OCIDENTAL DO CONTINENTE EUROPEU”.

— Dacă am ajuns până aici, înseamnă că putem ajunge oriunde, i-am spus lui Virgil, cu un zâmbet chinuit.

Un vis al copilăriei, de când am făcut primul concurs pe bicicletele *Pegas* până în capătul străzii. Virgil a căzut înainte de finish, s-a lovit rău – dublă fractură de mână. Mama m-a acuzat, pe bună dreptate, că-l învăț numai prostii și că-l bag în belele. Însă, de cum a ieșit din spital, cu mâna în ghips, frate-miu a spus că într-o zi vom străbate toată lumea pe bicicletă, nu doar până la capătul străzii. Am jurat că așa o să facem și că o să-l protejez.

La Capul Roca, în cel mai înalt punct al promontoriului, ochii ne-au rămas pironiți în larg, pe pânza albă a unui velier. L-am văzut pe Virgil cum se încruntă. O vagă urmă de dezamăgire i se așternea pe chip. Deși situat asimetric în peisajul acvatic, velierul era punctul focal care întregea tabloul, centrul de greutate ce atrăgea toate privirile, subiectul real și zona de accent, de parcă un artist l-ar fi așezat intenționat acolo pentru a da semnificație compoziției.

— Nu, Cristi, nu putem ajunge oriunde. Nu cu bicicleta.

Privind velierul, am realizat că avea dreptate. Pământul este totuși, în proporție de peste șaptezeci la sută, acoperit de apă. Prezența aceluia mic și îndepărtat vehicul alb al libertății, fără pedale, alunecând cu atâta grație pe întinsul oceanului, împins doar de forța vântului, ne-a furat toată bucuria și totodată ne-a accentuat fiorul escapist. Exista totuși ceva mai frumos decât pedalatul.

CAPITOLUL 2

Duminică

— Ia-mă din poziția asta, să se vadă și podul. Nu de acolo! Vino-ncoa! Cațără-te pe balustrada asta din spate, ține-te de cablu și fă-mi din poziția asta.

Frate-miu se execută docil: într-un echilibru precar, cu o mână se ține de straiul pupa și cu cealaltă mă fotografiază.

— Ia să văd! A ieșit ca naiba, mi se vede burta. Uite, se văd și chiloții ăia puși la uscat și prosoapele pe balustradă. Dă-le jos de acolo că strică pozele.

Virgil își cam pierde răbdarea, dar nu comentează. Le strânge, apoi revine să caute cel mai bun unghi pentru o fotografie spectaculoasă. Trag un pic de șort în jos, ca să se vadă mai bine inscripția *Armata di Mare* de pe banda elastică a boxerilor.

— Dă să văd. Băă, nu ești în stare să faci o poză ca lumea? Dă-i și tu ceva perspectivă. Nu se vede vela întinsă.

*

În vara ce a urmat aventurii pe două roți până la Capul Roca am făcut cursul de *sailing* la Marea Neagră și, după un examen teoretic la Căpitania portului Timișoara,

de pe malul Begăi, am obținut permisul de „conducător de ambarcațiune categoria C”, având posibilitatea să conduc veliere de până la douăzeci și patru de metri, nu mai departe de șase mile¹ de coastă. Pentru prima noastră escapadă marină am ales Croația. Deși ceva mai scumpă decât Grecia, puzderia de insule și lipsa valurilor mari ne-au convins. Din fericire, tocmai au adoptat moneda euro și am scăpat și de corvoada schimbului valutar. Fosta republică iugoslavă a investit masiv în turismul nautic, iar marina² *Dalmacija Sukosan* este una dintre noile bijuterii răsărite pe coasta adriatică, oferind adăpost pentru mai bine de o mie de ambarcațiuni de toate dimensiunile. Se zvonește că, la pontonul de lux, au iahturi Leonardo DiCaprio, Brad Pitt, precum și cuplul Beckham, iar înaintea lor a navigat prin aceleași ape alt cuplu celebru — Elizabeth Taylor și Richard Burton.

Ne-am calculat un buget pe sărăcie și am tocmit barca din iarnă, când erau reduceri masive, costul de închiriere fiind mai mic decât cazarea la un hotel de trei stele pentru o săptămână. Altădată un apanaj al aristocrației, asociată cu luxul, navigația cu iahtul a devenit între timp accesibilă și clasei de mijloc (desigur, cu ajutorul unui *overdratft*³). Singurul criteriu în alegerea bărcii a fost valoarea discountului, fără a mai da atenție vitezei, flotabilității, peisajului, dimensiunii velaturii, dotărilor sau accesoriilor. Oricum, instructorul ne-a spus că bărcile vechi sunt mai

1. O milă marină = 1,85 km.

2. Port de agrement.

3. Facilitate bancară ce permite clienților să retragă mai mulți bani decât au în contul lor curent.

bune deoarece noile modele au sacrificat performanțele nautice pe altarul confortului. Ne-am gândit inițial să împărțim costurile și cu alți prieteni, dar, când au auzit că este prima mea ieșire, au declinat politicos invitația invocând diverse pretexte. Ulterior, refuzul lor s-a dovedit pe deplin întemeiat, așa că îi înțeleg perfect.

Am schimbat două autocare din Timișoara și, după treisprezece ore, am ajuns la Marea Adriatică, în ultima zi de vară. Eram prea obosiți să mai facem cumpărături. Nici măcar nu știam pe unde se află vestele de salvare, binoclul, hornul. Am bifat checklistul companiei de închirieri cu ochii semiînchiși și am dormit chinuți. Deși încă nu ieșisem în larg, chiar și legănatul apatic al bărcii legate de ponton ne producea o stare de rău. N-am putut să mâncăm nimic.

*

Duminică dimineața desenăm o rută aproximativă în care să alternăm satele pitorești cu insulele pustii, cu intenția de a face pe exploratorii timp de o săptămână. Ne întindem mult la cumpărături și tot nu luăm ce trebuie. Frate-miu a făcut calculele: cinci beri pe zi, trei sute de tărie... dar, ca să nu avem surprize, luăm șaptezeci de beri, cinci sticle de whisky, cinci de rom și un kil de cafea. *Mai repede murim de sete decât de foame*, îmi spune. Restul cambuzei îl umplem cu spaghete, sosuri, supe la plic, ceva brânzeturi, biscuiți, mere, banane și fursecuri.

Printre sute de catarge (ca să parafrazez poetul nepe-reche) și steaguri fluturânde, forfota din marină aduce cu

cea dintr-o colonie de pinguini, un furnicar în care se vorbesc toate limbile europene. Toți trebăluiesc pe lângă bărcile ce vor deveni pentru o săptămână atât case, cât și mijloace de transport și de distracție în masă. Cărucioarele imense aduc cu entuziasm în burta bărcilor mii de doze de bere, tone de fructe, cutii de franzele, brânzeturi puturoase și vinuri din Toscana sau Herțegovina. Bărbații politicoși, trecuți în mare majoritate de prima tinerețe, ne salută pe ponton, doamnele bronzate ne zâmbesc, iar copiii își verifică plăcile de surfing și colacii. Noi doi – *adolescenți* în jur de treizeci de ani – suntem printre cei mai tineri. Furtunurile pompează apă dulce în tancuri, cablurile de curent încarcă bateriile, este ziua în care caracterele¹ pleacă în larg – începutul săptămânii de *sailing*.

Nici prea mare, nici prea mic, iahtul nostru, un Beneteau de treizeci și trei de picioare, are două cabine – una la prova, alta la pupa, o toaletă înghesuită pe care nu avem de gând să o folosim prea des și o cambuză în salon, suficient pentru doi oameni. Este evident faptul că barca este făcută de francezi, oameni obișnuiți cu băutura: în cutii, în dulapuri, pe punte, lângă timonă, barca are peste tot locuri speciale pentru depozitat sticle și pahare – o trăsătură care nu este de neglijat.

Pe catamaranul de lângă noi, un grup exclusiv masculin de germani gălăgioși și rotofei prăjește, spre uimirea noastră, mici, pe un grătar improvizat. Ne fac poftă și hotărâm să trecem pe la restaurantul marinei. Priveliștea merită prețul piperat: interiorul este decorat cu acvarii albastre în care înoată pești multicolori, iar în față, surprinzător,

1. Ambarcațiuni de închiriat.

avem o plajă cu nisip (țărmurile, în marea lor majoritate, sunt pietroase în Croația). Micile intensificări de vânt ne duc cu gândul la o zi minunată de *sailing*. Încetez să mă mai gândesc la ce am de verificat înainte de plecare, prea multe griji au darul de a-mi distruge bucuria și entuziasmul. Nu au hamburgeri, nici măcar omletă. Doar calamari, caracatițe pline de bale și alte moluște cu aspect dubios, prea rafinate pentru noi și, în consecință, prea scumpe. Dar cum nu putem pleca într-o asemenea aventură cu burta goală, comandăm și mâncăm, strâmbând din nas, fructele de mare, ca să nu spunem că am fost în Croația și n-am gustat ceva specific zonei.

Rând pe rând, vedem catargele înaintând printre pontoane către ieșirea din marină. De straiul prova al fiecărui iaht se ține câte o fată în costum de baie care, chipurile, transmite *skipperului* informații referitoare la obstacole.

Reveniți pe barcă, pornim stația radio și ascultăm prognoza meteo: pe la mijlocul săptămânii se anunță furtuni majore. Asta e, n-aveam cum să facem rezervarea bărcii în ultimul moment în funcție de prognoză. Pe de o parte, cunososc bine această specie de meteorologi prăpăstioși care lucrează la intimidare, iar pe de altă parte, pe peretele din salon, sub un tablou cu o brigantină în plină furtună, se află un citat din Roosevelt: „A smooth sea never made a skilled sailor¹”, așa că am toate șansele să devin și un marinar priceput dacă prognoza se adevărește.

Cu burțile pline de fructele mării – le simțim colcăind de parcă ar fi încă vii, conform tradiției, înainte de plecare, ne umplem două pahare cu rom, vărsăm trei stropi

1. O mare lină nu a făcut niciodată un marinar priceput.

în mare – unul pentru Neptun, unul pentru cei dispăruți în adâncuri și unul pentru noi, apoi le ciocnim, moment în care paharul meu explodează în zeci de bucăți.

— *Mein Gott!*

Grataragiul german, superstițios și stupefiat, cu gura căscată, plină de carne tocată, ne atrage atenția că paharele nu se ciocnesc pe barcă, pot atrage o nenorocire. Un mod tardiv de a afla că sunt casante și că nu este indicat să le izbim.

— *Danke!*

Ne încălțăm cu papuci, măturăm, dăm vreo trei găleți de apă pe punte, în speranța că scăpăm de cioburi, și pornim motorul. Barca se zguduie un pic și începe să toarcă. Pun mâna pe timonă și îi ordon lui Virgil să retragă pasarella. Ah, am uitat să alimentăm cu apă. Tragem furtunul și cu greu găsim bușonul. Suntem cât p-aci să facem o tâmpenie și să punem apă în rezervorul de motorină, textul „WATER” fiind ilizibil, prea șters de valuri și măcinat de sare. Tancul este aproape gol, așa că mai pierdem vreo zece minute să-l umplem. Soarele este deasupra noastră, am lăăit-o cam mult și este timpul să plecăm, altfel nu mai avem șanse să ajungem pe lumină la insula pe care ne-am propus să o explorăm în prima zi.

Îi rugăm pe nemți să ne facă o fotografie (o am acum în fața ochilor, pe chipurile noastre sunt evidente emoțiile aventurii ce avea să înceapă). Deși ne dorim de mult să facem asta, entuziasmul este temperat, îl ținem în frâu. Îmi revin în minte zecile de clipuri violente cu iahturi scufundate, lovite și rupte. Nu avem nicio idee despre ce surprize ne pregătește marea și mă încercă o ușoară teamă